

Súmrak

STEPHENIE MEYEROVÁ
TWILIGHT SÁGA

KNIŽNICA
SVETOVÝCH BESTSELLEROV

STEPHENIE MEYEROVÁ

Súmrak

TATRAN

Z anglického originálu Stephenie Meyer: TWILIGHT,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Hachette Book Group, USA 2005,
preložila Lucia Halová.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2021 ako 5293. publikácia
a 178. zväzok edície LUK – Knižnica svetových bestsellerov.

Vydanie II.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval AldoDesign, Bratislava.

Zodpovedný redaktor Jaroslav Hochel

Jazykové redaktorky Katarína Vilhanová, Zlata Sršňová, Adriana Oravcová

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © 2005 by Stephenie Meyer

Translation © Lucia Halová 2008, 2021

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2021

ISBN 978-80-222-1191-8

*Mojej veľkej sestre Emily,
bez jej nadšenia by som tento príbeh
nikdy nedokončila*

OBSAH

PREDSLOV	11
1. PRVÝ POHĽAD	13
2. OTVORENÁ KNIHA	38
3. FENOMÉN	60
4. POZVANIA	74
5. KRVNÁ SKUPINA	91
6. STRAŠIDELNÉ PRÍBEHY	115
7. NOČNÁ MORA	133
8. PORT ANGELES	154
9. TEÓRIA	179
10. VYPOČÚVANIE	195
11. KOMPLIKÁCIE	216
12. NA OSTRÍ NOŽA	233
13. PRIZNANIA	256
14. MYSEĽ NAD HMOTOU	281
15. CULLENOVCI	306
16. CARLISLE	326
17. ZÁPAS	339
18. LOV	365
19. ROZLÚČKA	378
20. NETRPEZLIVOSŤ	392
21. TELEFONÁT	409
22. HRA NA SCHOVÁVAČKU	418
23. ANJEL	436
24. MŔTVÝ BOD	442
EPILOG: VÝNIMOČNÁ UDALOSŤ	463

Zo stromu poznania dobra a zla
však nejedz! Lebo v deň, keď by si z neho jedol,
istotne zomrieš.

Genesis 2, 17

PREDSLOV

NIKDY SOM PRÍLIŠ NEPREMÝŠĽALA NAD TÝM, AKO ZOMRIEM, aj keď v posledných mesiacoch som na to mala dosť dôvodov – no aj keby som nad tým rozmýšľala, takto by som si to určite nepredstavovala.

Bez dychu som hľadela cez dlhú miestnosť do lovcových tmavých očí a on mi pohľad pobavene opätoval.

Zomrieť namiesto niekoho iného, niekoho, koho milujem, je určite dobrý spôsob umierania. Dokonca ušľachtilý. Istotne sa mi to priráta k dobru.

Viem, že keby som neodišla do Forksu, nestála by som teraz zoči-voči smrti. No aj keď som bola nesmierne vystrašená, nedokázala som toto rozhodnutie ľutovať. Keď vám život ponúkne sen úžasnejší než všetky vaše predstavy, nemá zmysel smútiť, keď príde koniec.

Lovec sa priateľsky usmial a pohl sa smerom ku mne, aby ma zabil.

1. PRVÝ POHĽAD

MATKA MA VIEZLA NA LETISKO A OKNÁ V AUTE SME MALI úplne stiahnuté. Vo Phoenixe bolo dvadsaťštyri stupňov, na dokonale modrej oblohe nebolo jediného mráčika. Mala som na sebe svoje najmilšie tričko bez rukávov s bielou čipkou – dala som si ho ako rozlúčkové gesto. Odteraz už budem nosiť len nepremokavú bundu.

Na Olympijskom polostrove na severozápade štátu Washington leží mestečko Forks, ktoré je takmer nepretržite zahalené mrakmi. Na tomto bezvýznamnom mieste príšľ viac než kdekoľvek inde v celých Spojených štátoch amerických. Práve z tohto mesta a z jeho ponurého všadeprítomného šera utiekla so mnou moja matka, keď som mala len pár mesiacov. Každé leto až do svojich štrnástich rokov som tu musela stráviť celý mesiac. Vtedy som si dupla, takže posledné tri roky chodil môj otec Charlie namiesto toho za mnou na dva týždne do Kalifornie.

No práve do Forksu som teraz sama seba vyhnala, aj keď som z toho rozhodnutia mala totálnu hrôzu. Neznášam Forks.

Milujem Phoenix. Milujem slnko a spaľujúcu horúčavu. Milujem to živé, rozľahlé mesto.

„Bella,“ oslovila ma matka hádam po tisíci raz, pokiaľ som nasadla do lietadla. „Nemusíš to robiť.“

Moja mama vyzerá ako ja, len má krátke vlasy a vrásky od smiechu. Keď som sa zahľadela do jej veľkých detských očí, zachvátila ma panika. Ako môžem nechať svoju milujúcu, nevyrovnanú, splašenú mamu, aby sa o seba postarala sama? Samozrejme, teraz má Phila, takže účty bude mať zaplatené, v chladničke bude nejaké jedlo, v aute benzín a bude mať komu zavolať, keď sa stratí, ale aj tak...

„Ja tam chcem ísť,“ klamala som. Nikdy som nevedela dobre klamať, ale túto vetu som v posledných dňoch opakovala tak často, že teraz už znela celkom presvedčivo.

„Pozdrav odo mňa Charlieho.“

„Pozdravím.“

„Čoskoro sa uvidíme,“ presviedčala ma. „Môžeš prísť domov, kedykoľvek budeš chcieť, ja sa vrátim hneď, ako ma budeš potrebovať.“

V jej očiach som však videla, že sa musí premáhať, aby mi niečo také sľúbila.

„Netráp sa pre mňa,“ povzbudzovala som ju. „Bude to fajn. Lúbim ťa, mami.“

Na chvíľu ma silno objala, potom som nastúpila do lietadla a mama bola preč.

Let z Phoenixu do Seattlu trvá štyri hodiny, ďalšiu hodinu potrvá let malým lietadlom do Port Angeles a hodinu cesta autom do Forksu. Letu sa neobávam, no z tej hodiny v aute s Charlieom mám trošku strach.

Charlie sa k celej veci postavil veľmi dobre. Vyzeral, že sa naozaj teší, že k nemu prídem po prvý raz bývať, neved-

no na ako dlho. Už ma aj zapísal na strednú školu a pomôže mi zohnať auto.

No aj tak to s ním bude čudné. Obaja sme skôr mlčanliví, a keby aj nie, netuším, o čom by sme sa mali rozprávať. Viem, že ho moje rozhodnutie trochu zmiatlo, pretože rovnako ako kedysi moja matka, ani ja som sa netajila svojím odporom k Forksu.

Keď sme pristáli v Port Angeles, pršalo. Nebrala som to ako znamenie, skôr ako nevyhnutnosť. So slnkom som sa už rozlúčila.

Charlie na mňa čakal v policajnom aute. To som tiež predpokladala. Pre dobrých ľudí z Forksu je Charlie policajný náčelník Swan. Vlastné vozidlo som sa aj napriek svojmu mizivému kapitálu rozhodla kúpiť hlavne preto, aby som sa nemusela nechať rozvážať po meste v aute s červenými a modrými majákmi na streche. Nič tak nezdržuje premávku ako policajť.

Keď som sa vytackala von z lietadla, Charlie ma nemoťne objal jednou rukou.

„Rád ťa vidím, Bells,“ povedal a usmial sa, keď ma automaticky zachytil a narovnal. „Ani si sa veľmi nezmenila. Ako sa má Renée?“

„Mama sa má fajn. Tiež ťa rada vidím, ocko.“ Nesmela som ho oslovovať Charlie.

Mala som len zopár tašiek. Väčšina môjho oblečenia z Arizony bola na Washigton príliš premokavá. S mamou sme dali dokopy svoje úspory, aby sme doplnili môj zimný šatník, ale aj tak bol ešte stále dosť skromný. Do kufra Charlieho auta sa to všetko ľahko zmestilo.

„Našiel som dobré auto pre teba, fakt lacné,“ oznámil mi, keď sme si zapli bezpečnostné pásy.

„Aké auto?“ Mala som isté podozrenie pre to, ako povedal „dobré auto pre teba“, namiesto toho, aby povedal „dobré auto“.

„No, je to vlastne pikap, chevrolet.“

„Kde si ho našiel?“

„Pamätáš sa na Billyho Blacka z La Push?“ La Push je malá indiánska rezervácia na pobreží.

„Nie.“

„Chodieval s nami v lete na rybačku,“ napovedal mi Charlie.

Tak preto som si ho nepamätala. Celkom sa mi darí dostať z hlavy bolestivé a nepotrebné spomienky.

„Teraz je na vozíku,“ pokračoval Charlie, keď som na to nič nepovedala, „nemôže už šoférovať, a tak mi ponúkol lacno svoj pikap.“

„A rok výroby?“ Všimla som si zmenu v jeho výraze, dúfal, že túto otázku mu nepoložím.

„No, Billy na tom aute urobil kus roboty, má len pár rokov, naozaj.“

Azda ma nepodceňuje až natoľko, aby uveril, že sa len tak ľahko vzdám. „Kedy ho kúpil?“

„Asi v osemdesiatom štvrtom.“

„Kúpil ho nové?“

„Vlastne nie. Myslím, že nové bolo na začiatku šesťdesiatych rokov alebo skôr na konci päťdesiatych,“ pokorne priznal.

„Char... ocko, ja o autách naozaj nič neviem. Nebudem ho vedieť opraviť, ak sa niečo pokazí, a nemôžem si dovoliť ani mechanika...“

„Bella, ten stroj funguje naozaj výborne. Také sa už ani nevyrábajú.“

Ten stroj, pomyslela som si... To slovo ponúkalo isté možnosti – minimálne sa hodí ako prezývka.

„Aké lacné je lacné?“ Koniec koncov, v tomto ohľade som nemohla robiť kompromisy.

„Vieš, zlatko, ja som ti ho už vlastne kúpil. Ako darček na privítanie.“ Charlie na mňa s nádejou pozrel kútikom oka.

Fíha. Zadarmo.

„To si nemusel, ocko. Chystala som sa, že si auto kúpim sama.“

„To je v poriadku. Chcem, aby si tu bola šťastná.“ Keď to hovoril, díval sa na cestu pred sebou. Charlie sa cíti nepríjemne, keď má nahlas prejavíť svoje pocity. Ja som to po ňom zdedila. Tiež som hľadela rovno pred seba, keď som mu odpovedala.

„Ocko, to je veľmi milé. Ďakujem. Naozaj si to cením.“ Netreba dodávať, že je absolútne nemožné, aby som bola vo Forkse šťastná. Nemusí trpieť spolu so mnou. A darovanému pikapu sa na zuby – či motor – pozerat' nebudem.

„No veď' hej, nemáš za čo,“ zamumlal. Moja vďaka ho uviedla do pomykova.

Prehodili sme ešte zopár poznámok o daždivom počasí, a to bol asi tak celý náš rozhovor. V tichosti sme sa pozerali von oknom.

Bolo tam pekne, to nemôžem poprieť. Všetko bolo zelené: stromy s kmeňmi pokrytými machom, ktorý visel aj z vetiev ako baldachýn, na zemi bol koberec z papradia. Dokonca aj vzduch prenikajúci pomedzi listy bol zelený.

Bolo to tu príliš zelené – ako na inej planéte.

Napokon sme dorazili k Charliemu. Ešte stále býval v malom dome s dvoma spálňami, ktorý kúpili s mamou v prvých dňoch svojho manželstva. Boli to vlastne aj jediné dni ich manželstva. Tam, zaparkovaný na ceste pred domom, ktorý sa vôbec nezmenil, stál môj nový – nuž, pre mňa nový – pikap. Bol vyblednutej červenej farby, mal veľké oblé blatníky a vydutú karosériu. Na moje veľké prekvapenie sa mi naozaj zapáčil. Nevedela som, či bude fungovať, ale už som sa v ňom videla. Navyše to bol jeden z tých pevných oceľových strojov, ktorým sa nikdy nič nestane – takéto autá možno zazrieť na mieste nehody bez jediného škrabanca a okolo nich sú kusy vozidla, ktoré zdemolovali.

„Fíha, ocko, páči sa mi! Ďakujem!“ Príšerný zajtrajší deň bude aspoň o trochu znesiteľnejší. Pred cestou do školy sa nebudem musieť rozhodovať medzi trojkiletrovou prechádzkou v daždi a jazdou v náčelníkovom aute.

„Som rád, že sa ti páči,“ zahuhlal Charlie, ktorého to opäť vyviedlo z miery.

Všetky moje veci sme vyniesli hore na jediný raz. Moja bola západná spáľňa s výhľadom na záhradku pred domom. Tú izbu som dobre poznala, patrila mi od narodenia. Drevená podlaha, svetlomodré steny, šikmý strop, zažltnuté čipkové záclony okolo okna, to všetko bolo súčasťou môjho detstva. Ako som rástla, Charlie vymenil detskú posteľku za posteľ a pridal písací stôl, inak sa tu nezmenilo vôbec nič. Na stole bol teraz počítač z druhej ruky, z ktorého sa ťahal po zemi k najbližšej telefónnej prípojke kábel k modemu. To si vyžiadala mama, aby sme sa mohli ľahko skontaktovať. V rohu stálo hojdacie kreslo z čias, keď som bola ešte maličká.

Na poschodí bola jediná kúpeľňa, o ktorú sa budem musieť deliť s Charliem. Snažila som sa o tom príliš nerozmýšľať.

Jednou z Charlieho najlepších vlastností je, že sa nemotá okolo. Nechal ma, nech sa vybalím a trochu si zvyknem, čoho by mama nebola nikdy schopná. Bolo fajn zostať sama, nemusela som sa usmievať a tváriť nadšene, uľavilo sa mi, keď som sa mohla skormútene zahľadiť von oknom na lejak a uroniť zopár slz. Nemala som náladu na nejaké záchvaty plaču. To si ušetrim až do postele, kde budem rozmýšľať nad nadchádzajúcim ránom.

Na strednú školu vo Forkse chodí celkovo mizivých tristo päťdesiat sedem, teraz tristo päťdesiatosem študentov. Vo Phoenixe bolo len v mojom treťom ročníku viac ako sedemsto žiakov. Všetky decká tu vyrastali spolu, aj ich starí rodičia sa poznali už od plienok. Ja tu budem to nové dievča z veľkého mesta, kuriozita, čudáčka.

Možno keby som vyzerala tak, ako by dievča z Phoenixu malo vyzeráť, mohla by som to využiť vo svoj prospech. Fyzicky som však nikdy nikam nezapadla. Mala by som byť opálená, blond a športovej postavy, hádam volejbalistka alebo roztlieskavačka, proste všetko to, čo sa snúbi so životom v slnečnom údolí.

Namiesto toho mám slonovinovo bielu kožu, ktorú nemôžem ospravedlniť ani modrými očami či červenými vlasmi, a to aj napriek ustavične žiariacemu slnku. Vždy som bola štíhla, ale akási mľandrává, rozhodne nie atletický typ; nemám dostatočnú koordináciu medzi okom a rukou na to, aby som sa mohla venovať nejakému športu a nestrápnila sa pri tom – a zároveň nezranila seba a každého, kto by stál príliš blízko.